

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 175 (XIX) — Nr. 523

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 2 august 2007

SUMAR

	<u>Pagina</u>		<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 595 din 19 iunie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 ¹ alin. 7, art. 385 ¹⁴ alin. 1 și art. 385 ¹⁵ pct. 2 lit. c) din Codul de procedură penală	2-3	Decizia nr. 601 din 19 iunie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 500 din Codul de procedură penală	9-10
Decizia nr. 596 din 19 iunie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România	4-5	Decizia nr. 602 din 19 iunie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 42-47 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 privind valorificarea unor active ale statului	10-13
Decizia nr. 599 din 19 iunie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 97 alin. 1, 3 și 4, precum și a dispozițiilor art. 98 alin. 1, 3 și 4 din Legea nr. 26/1996 — Codul silvic	5-7	Decizia nr. 603 din 19 iunie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 332 alin. 4 din Codul de procedură penală	13-14
Decizia nr. 600 din 19 iunie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 25 alin. (3) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004	7-9	Decizia nr. 615 din 26 iunie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 49 alin. 2 și art. 52 din Codul de procedură civilă	14-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 595

din 19 iunie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 7, art. 385¹⁴ alin. 1 și art. 385¹⁵ pct. 2 lit. c) din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Serban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 7, art. 385¹⁴ alin. 1 și art. 385¹⁵ pct. 2 lit. c) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Societatea Comercială „Beby Artimpex” — S.R.L. din București și Cabinetul individual de avocatură — Florin Frățilă în Dosarul nr. 5.695/36/2006 al Curții de Apel Constanța – Secția penală și pentru cauze penale cu minori și de familie.

La apelul nominal răspunde Cabinetul individual de avocatură — Florin Frățilă, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Autorul excepției solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, expunând, pe larg, motivele de neconstituționalitate invocate în fața instanței de fond.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că textele de lege criticate nu încalcă prevederile constituționale invocate de autorul excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 22 ianuarie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 5.695/36/2006, **Curtea de Apel Constanța – Secția penală și pentru cauze penale cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 7, art. 385¹⁴ alin. 1 și art. 385¹⁵ pct. 2 lit. c) din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Beby Artimpex” — S.R.L. din București și Cabinetul individual de avocatură — Florin Frățilă.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, următoarele:

— art. 278¹ alin. 7 din Codul de procedură penală restrânge dreptul părților la lămurirea cauzei prin probe, deoarece singura dovadă admisă pentru a servi la constatarea existenței sau inexistenței unei infracțiuni este doar aceea cu înscrisuri. Prin urmare, nu se poate vorbi despre respectarea principiului egalității cetățenilor în fața legii, a dreptului oricărei persoane de a se adresa justiției pentru apărarea drepturilor și intereselor sale legitime ori despre ocrotirea dreptului de proprietate privată. În speța dedusă judecării autorii excepției susțin că nu au posibilitatea să solicite instanței administrarea de probe noi și, atâta timp cât acestea nu au fost administrate în fața organului de urmărire penală, materialul probator nu poate fi completat;

— art. 385¹⁴ alin.1 din Codul de procedură penală încalcă prevederile constituționale ale art.16, art. 21, art. 24, art. 44 și ale art. 53, deoarece „restrânge probele care pot fi administrate în recurs doar la categoria înscrisurilor”;

— art. 385¹⁵ pct. 2 lit. c) din Codul de procedură penală este criticat prin prisma legiferării mecanismului casării cu trimitere spre rejudecare, care, în opinia autorilor excepției, încalcă prevederile art.6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, din perspectiva asigurării unui termen rezonabil de soluționare a litigiului. Se apreciază că soluția care este de urmat ar fi aceea a casării cu reținere spre rejudecare.

Curtea de Apel Constanța – Secția penală și pentru cauze penale cu minori și de familie apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale, consideră că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că prevederile legale criticate nu încalcă dispozițiile constituționale invocate de autorii excepției.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art.146 lit.d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), art. 2, 3, 10 și ale art. 29 din Legea nr.47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 278¹ alin. 7, art. 385¹⁴ alin. 1 și art. 385¹⁵ pct. 2 lit. c) din Codul de procedură penală, astfel cum au fost modificate și completate prin Legea nr.356/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.677 din 7 august 2006, care au următorul cuprins:

— Art. 278¹ alin. 7: „*Judecătorul, soluționând plângerea, verifică rezoluția sau ordonanța atacată, pe baza lucrărilor și a materialului din dosarul cauzei și a oricăror înscrisuri noi prezentate.*”;

— Art. 385¹⁴ alin. 1: „*Instanța verifică hotărârea atacată pe baza lucrărilor și materialului din dosarul cauzei și a oricăror înscrisuri noi, prezentate la instanța de recurs.*”;

— Art. 385¹⁵ pct. 2 lit. c): „*Instanța, judecând recursul, pronunță una din următoarele soluții: [...]*”

2. *admite recursul, casând hotărârea atacată și:[...]*

c) *dispune rejudecarea de către instanța a cărei hotărâre a fost casată, în cazurile prevăzute în art. 385⁹ alin. 1 pct. 3—5, pct. 6 teza a doua, pct. 7—10 și pct. 21, și rejudecarea de către instanța competentă, în cazul prevăzut în art. 385⁹ alin. 1 pct. 1.*

Când recursul privește atât hotărârea primei instanțe, cât și hotărârea instanței de apel, în caz de admitere și dispunerea rejudecării de către instanța a cărei hotărâre a fost casată, cauza se trimite la prima instanță, dacă ambele hotărâri au fost casate, și la instanța de apel, când numai hotărârea acesteia a fost casată.

În cazul în care admite recursul declarat împotriva deciziei pronunțate în apel, instanța de recurs desființează și hotărârea primei instanțe, dacă se constată aceleași încălcări de lege ca în decizia recurată.

Înalta Curte de Casație și Justiție, dacă admite recursul, când este necesară administrarea de probe, dispune rejudecarea de către instanța a cărei hotărâre a fost casată.”

Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că prin dispozițiile legale criticate sunt încălcate prevederile constituționale ale art.16 privind egalitatea cetățenilor în fața legii, ale art. 21 referitoare la accesul liber la justiție, ale art. 24 referitoare la dreptul la apărare, ale art. 44 privind dreptul de proprietate privată și ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, precum și prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea reține următoarele:

I. În ceea ce privește dispozițiile art. 278¹ alin. 7 din Codul de procedură penală, Curtea observă că stabilirea unor reguli speciale de procedură în cazul judecării plângerii împotriva rezoluției sau ordonanței procurorului de netrimitere în judecată, cum sunt cele prevăzute de dispozițiile legale criticate, este realizată de legiuitor în exercitarea competenței sale prevăzute de art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora procedura de judecată este stabilită numai prin lege, fără a încălca dispozițiile constituționale ale art.21 referitoare la liberul acces la justiție.

În legătură cu neconstituționalitatea alin. 7 al art. 278¹ din Codul de procedură penală, Curtea s-a pronunțat prin Decizia nr. 414 din 12 octombrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.119 din 29 noiembrie 2004, statuând că limitarea mijloacelor de probă care pot fi administrate la judecarea plângerii împotriva rezoluțiilor sau ordonanțelor procurorului de netrimitere în judecată este justificată de natura juridică a plângerii în discuție, care nu vizează judecarea

propriu-zisă a cauzei penale, ci constituie un mijloc procedural prin care se realizează o analiză a rezoluției sau a ordonanței procurorului, sub aspectul legalității acesteia. Ca urmare, este firesc ca, în vederea soluționării plângerii, instanța să verifice pe baza lucrărilor și a materialului existente în dosarul cauzei, care au fost avute în vedere de procuror la emiterea ordonanței sau a rezoluției de netrimitere în judecată atacate, dacă aceasta a fost sau nu dispusă cu respectarea dispozițiilor legale.

Astfel, Curtea observă că întreaga procedură de soluționare a plângerii reglementate de prevederile art.278¹ din Codul de procedură penală, procedură prin care se vizează doar legalitatea soluției procurorului, iar nu judecarea fondului cauzei, reprezintă în sine o garanție a realizării accesului liber la justiție.

II. Referitor la critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 385¹⁴ alin. 1 din Codul de procedură penală, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat în jurisprudența sa, de exemplu prin Decizia nr. 135 din 23 martie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 344 din 20 aprilie 2004. Cu acel prilej, statuând asupra constituționalității dispozițiilor art. 385¹⁴ din Codul de procedură penală, Curtea a reținut că acestea nu interzic în vreun fel părții să-și susțină cauza în condiții care să nu o dezavantajeze în raport cu părțile adverse ori să beneficieze de toate garanțiile procedurale pentru apărarea drepturilor și intereselor sale legitime, în concordanță cu prevederile constituționale. Considerentele acestei decizii sunt valabile și în prezenta cauză, întrucât nu au intervenit elemente noi care să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții.

În sfârșit, Curtea mai reține că procedura de judecată, care cuprinde și sistemul probator, respectiv obiectul judecării în recurs, constituie atributul exclusiv al legiuitorului, așa cum a statuat în mod constant Curtea Constituțională în jurisprudența sa, textele de lege criticate fiind așadar o aplicare a prevederilor art. 126 alin. (2) din Constituție, republicată.

III. În ceea ce privește dispozițiile art. 385¹⁵ pct. 2 lit. c) din Codul de procedură penală, Curtea constată că ceea ce se solicită, în realitate, în motivarea excepției, este modificarea prevederii de lege criticate, în sensul reglementării soluției de casare cu reținere spre rejudecare. O asemenea solicitare excedează competenței Curții Constituționale, care, în conformitate cu dispozițiile art.2 alin. (3) din Legea nr.47/1992, „[...] se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului”.

Referitor la critica de neconstituționalitate privind încălcarea dispozițiilor art. 44 și art. 53 din Constituție, Curtea constată că aceste prevederi constituționale nu au incidență în speța dedusă judecării.

Față de cele arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin.(1) și (6) din Legea nr.47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin.7, art. 385¹⁴ alin. 1 și art. 385¹⁵ pct. 2 lit. c) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Societatea Comercială „Beby Artimpex” — S.R.L. din București și Cabinetul individual de avocatură — Florin Frățilă în Dosarul nr. 5.695/36/2006 al Curții de Apel Constanța — Secția penală și pentru cauze penale cu minori și de familie.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 iunie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 596

din 19 iunie 2007

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (3)
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile
care au aparținut cultelor religioase din România**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Irina Loredana Gulie	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România, excepție invocată de Arhiepiscopia Bisericii Armene din România în Dosarul nr. 2.182/32/2006 al Curții de Apel Bacău – Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal răspunde partea Comisia specială de retrocedare a unor bunuri imobile care au aparținut unor culte religioase din România, lipsind autoarea excepției. Procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarele nr. 239D/2007, nr. 240D/2007 și nr. 241D/2007, ce au ca obiect excepția de neconstituționalitate a aceluiași prevederi legale și este invocată de Arhiepiscopia Bisericii Armene din România în Dosarele nr. 2.183/32/2006, nr. 2.181/32/2006 și nr. 2.180/32/2006 ale Curții de Apel Bacău – Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal răspunde partea Comisia specială de retrocedare a unor bunuri imobile care au aparținut unor culte religioase din România, lipsind autoarea excepției. Procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere că obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în Dosarele nr. 238D/2007, nr. 239D/2007, nr. 240D/2007 și nr. 241D/2007 este identic, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Partea prezentă solicită conexarea cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu măsura conexării.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarelor nr. 241D/2007, nr. 240D/2007 și nr. 239D/2007 la Dosarul nr. 238D/2007, ce a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul pe fond.

Comisia specială de retrocedare a unor bunuri imobile care au aparținut unor culte religioase din România, prin consilier juridic, solicită respingerea excepției ca inadmisibilă, arătând că a fost invocată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor punctului 3 din Normele metodologice de aplicare a prevederilor art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România, ceea ce, în temeiul art. 2 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, excedează competenței Curții Constituționale.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, arătând că autoarea acesteia solicită modificarea textului de lege criticat, în sensul instituirii aceleiași soluții legislative ca cea din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 – 22 decembrie 1989.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Încheierile din 5 februarie 2007, pronunțate în Dosarele nr. 2.182/32/2006, nr. 2.183/32/2006, nr. 2.181/32/2006 și nr. 2.180/32/2006, **Curtea de Apel Bacău – Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România.** Excepția a fost invocată de Arhiepiscopia Bisericii Armene din România în Dosarele nr. 2.182/32/2006, nr. 2.183/32/2006, nr. 2.181/32/2006 și nr. 2.180/32/2006 ale Curții de Apel Bacău – Secția comercială și de contencios administrativ, în cauze având ca obiect judecarea unei contestații asupra nerecunoașterii calității autoarei excepției de persoană îndreptățită la acordarea de măsuri compensatorii pentru un imobil-construcție.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că prevederile legale criticate instituie o discriminare între o persoană fizică, titular al dreptului de proprietate privată, și o persoană juridică — organizație religioasă, în sensul că, potrivit prevederilor legale criticate, aceasta din urmă „nu beneficiază de acordarea de despăgubiri pentru imobilele expropriate și ulterior demolate”, spre deosebire de soluția legislativă contrară conținută de Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 – 22 decembrie 1989.

Curtea de Apel Bacău – Secția comercială și de contencios administrativ apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, arătând că textul de lege criticat contravine dispozițiilor art. 44 alin. (1) – (4) din Constituție și ale art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, prin faptul că nu se asigură o reparație echitabilă a prejudiciului suferit ca urmare a preluării în mod abuziv a imobilelor aparținând cultelor religioase, ce au fost demolate.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, deoarece autoarea acesteia se referă la o omisiune de reglementare, ce nu poate fi supusă controlului de constituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că textul de lege criticat este constituțional. În acest sens, arată că textul de lege criticat este în acord cu dispozițiile constituționale potrivit cărora conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite prin lege. Pe de

altă parte, se arată că neconcordanța dintre două acte normative nu poate face obiect al controlului de constituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând Încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul acesteia îl constituie prevederile art. 1 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri care au aparținut cultelor religioase din România, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 797 din 1 septembrie 2005, potrivit căroră: „(3) Sunt imobile, în sensul prezentei ordonanțe de urgență, construcțiile existente în natură, împreună cu terenurile aferente lor, situate în intravilanul localităților, cu oricare dintre destinațiile avute la data preluării în mod abuziv, precum și terenurile aflate la data preluării abuzive în intravilanul localităților, nerestituite până la data intrării în vigoare a prezentei legi. Adăugirile aduse construcțiilor se preiau cu plată, numai dacă acestea nu depășesc 50% din aria desfășurată actuală. În caz contrar, nu se va dispune retrocedarea, considerându-se imobil nou în raport cu cel preluat. Nu se includ în această categorie lucrările de reparații curente, capitale, consolidări, modificări ale

compartimentării inițiale, îmbunătățiri funcționale și altele asemenea.”

Autoarea excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice și în art. 44 alin. (2) teza întâi referitoare la garantarea și ocrotirea proprietății private în mod egal de lege, indiferent de titular, și alin. (3) privind exproprierea.

Examinând excepția, Curtea constată că, în realitate, autoarea acesteia critică formularea actuală a prevederilor art. 1 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2000. Astfel, în opinia autoarei, prevederile legale criticate sunt discriminatorii și implicit neconstituționale, deoarece nu instituie aceeași soluție legislativă cuprinsă în Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 – 22 decembrie 1989, în sensul că persoana juridică — organizație religioasă nu beneficiază de acordarea de despăgubiri pentru imobilele expropriate și ulterior demolate, spre deosebire de soluția legislativă contrară conținută de Legea nr. 10/2001.

Așadar, Curtea constată că pretinsa neconstituționalitate a textului de lege criticat este determinată exclusiv de o omisiune legislativă. Or, în temeiul art. 61 din Constituție, „Parlamentul este [...] unica autoritate legiuitoare a țării”, astfel încât modificarea sau completarea normelor juridice constituie atribuții exclusive ale acestuia.

Ca atare, în temeiul art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, potrivit căruia „Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului”, excepția de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulată, urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România, excepție invocată de Arhiepiscopia Bisericii Armene din România în Dosarele nr. 2.182/32/2006, nr. 2.183/32/2006, nr. 2.181/32/2006 și nr. 2.180/32/2006 ale Curții de Apel Bacău – Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 iunie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Irina Loredana Gulie

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 599
din 19 iunie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 97 alin. 1, 3 și 4, precum și a dispozițiilor art. 98 alin. 1, 3 și 4 din Legea nr. 26/1996 — Codul silvic

Ioan Vida — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Aspazia Cojocar — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Petre Ninosu — judecător

Ion Predescu — judecător
Șerban Viorel Stănoiu — judecător
Tudorel Toader — judecător
Marinela Mincă — procuror
Marieta Safta — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 97 alin. 1, 3 și 4, precum și a dispozițiilor art. 98 alin. 1, 3 și 4 din Legea nr. 26/1996 — Codul silvic, excepție ridicată de Oprea Petrache în Dosarul nr. 4.925/45/2006 al Curții de Apel Iași — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Ministerul Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că textele de lege criticate nu încalcă prevederile constituționale invocate de autorul excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 15 februarie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 4.925/45/2006, **Curtea de Apel Iași — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 97 alin. 3 și 4 raportate la alin. 1, precum și a dispozițiilor art. 98 alin. 3 și 4, raportate la alin. 1 din Codul silvic**, excepție ridicată de Oprea Petrache în dosarul menționat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că textele de lege criticate sunt neconstituționale, întrucât modul de calcul al valorii pagubei cauzate prin tăierea ori furtul de arbori din fondul forestier național sau de pe terenurile cu vegetație forestieră era reglementat printr-o altă lege, care nu are caracter organic, iar în prezent este reglementat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 85/2006 privind stabilirea modalităților de evaluare a pagubelor produse vegetației forestiere din păduri și din afara acestora. Mai mult decât atât, prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior, la care fac referire art. 97 și art. 98 din Codul silvic, ca element constitutiv al laturii obiective a infracțiunii, este stabilit prin ordin al ministrului, iar nu prin lege organică, în contradicție cu prevederile constituționale ale art. 73 alin. (3) lit. h) din Legea fundamentală. Prin această manieră de incriminare se încalcă principiul constituțional al unicității, imparțialității și egalității justiției, întrucât autoritatea administrativă care răspunde de silvicultură este cea care hotărăște asupra încadrării juridice a faptelor incriminate de art. 97 și art. 98 din Codul silvic, iar nu instanța de judecată. Se încalcă, de asemenea, în opinia autorului excepției, principiul legalității incriminării, deoarece textele criticate nu cuprind unul dintre elementele constitutive ale infracțiunii, nefiind, prin urmare, suficient de previzibile pentru destinatarii lor. În sfârșit, pentru aceleași motive legate de redactarea imperfectă a textelor criticate, se susține că se încalcă și dreptul la apărare, respectiv dreptul la un proces echitabil.

Curtea de Apel Iași — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că „textele de lege invocate ca neconstituționale (alineatele 3 și 4 ale art. 97 și art. 98) reglementează numai formele agravante ale infracțiunilor prevăzute în alin. 1, iar aceste infracțiuni sunt reglementate prin lege, astfel încât nu se poate susține că sunt neconstituționale”.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul, referindu-se la jurisprudența Curții Constituționale în materie, consideră că soluția pronunțată anterior de Curte și considerentele care au fundamentat-o sunt valabile și în prezenta cauză, întrucât nu au intervenit elemente noi.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât textele de lege

criticate nu încalcă prevederile constituționale invocate de autorul excepției.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 97 alin. 1, 3 și 4, precum și dispozițiile art. 98 alin. 1, 3 și 4 din Legea nr. 26/1996 — Codul silvic, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 93 din 8 mai 1996.

Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— art. 97 alin. 1, 3 și 4: *„Tăierea sau scoaterea din rădăcini, fără drept, de arbori, puieți sau lăstari din fondul forestier național sau de pe terenurile cu vegetație forestieră prevăzute la art. 6, dacă valoarea pagubei este de peste 5 ori mai mare decât prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior sau dacă valoarea pagubei este sub această limită, dar fapta a fost săvârșită de cel puțin două ori în interval de 2 ani, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 4 ani sau cu amendă. [...]*

Când fapta a avut ca urmare o pagubă în valoare de peste 50 de ori mai mare decât prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior, pedeapsa este închisoarea de la 2 la 7 ani.

Maximul pedepselor prevăzute la alin. 1—3 se majorează cu 3 ani, în cazul în care faptele au fost săvârșite în următoarele împrejurări:

- a) de două sau mai multe persoane împreună;
- b) de o persoană având asupra sa o armă sau substanțe chimice periculoase;
- c) în timpul nopții;
- d) în arii forestiere protejate.”

— Art. 98 alin. 1, 3 și 4: *„Furtul de arbori doborâți sau rupți de fenomene naturale ori de arbori, puieți sau lăstari care au fost tăiați ori scoși din rădăcini, cu sau fără drept, din fondul forestier național sau de pe terenurile cu vegetație forestieră prevăzute la art. 6, dacă valoarea pagubei este de peste 5 ori mai mare decât prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior ori dacă valoarea pagubei este sub această limită, dar fapta a fost săvârșită de cel puțin două ori în interval de 2 ani, se pedepsește cu închisoare de la 1 la 5 ani sau cu amendă.[...]”*

Când fapta a avut ca urmare o pagubă în valoare de peste 50 de ori mai mare decât prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior, pedeapsa este închisoarea de la 3 la 10 ani.

În cazul în care furtul a fost săvârșit în împrejurările menționate la art. 97 alin. 4, maximul pedepselor prevăzute în alineatele precedente se majorează cu 3 ani.”

Prevederile constituționale invocate în motivarea excepției, în ordinea menționării lor, sunt cele ale art. 1 alin. (5) privind supremația Constituției și a legilor, ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, ale art. 73 alin. (3) lit. h) privind reglementarea prin lege organică a infracțiunilor, pedepselor și a regimului executării acestora, ale art. 124 alin. (2) privind unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției, ale art. 23 alin. (11) privind

legalitatea pedepsei, ale art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului și ale art. 24 alin. (1) privind garantarea dreptului la apărare.

Se invocă, totodată, prevederile art. 6 paragraful 1 și ale art. 7 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la dreptul la un proces echitabil, respectiv la legalitatea pedepsei, precum și ale art. 11 paragraful 2 din Declarația Universală a Drepturilor Omului și ale art. 15 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, referitoare la legalitatea pedepsei.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că s-a mai pronunțat în jurisprudența sa cu privire la constituționalitatea aceluiași text de lege, în raport cu aceleași dispoziții constituționale și față de aceleași critici ca și în cazul excepției de față.

Astfel, prin Decizia nr. 102 din 29 iunie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 352 din 26 iulie 1999, Curtea Constituțională a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 97 și 98 din Legea nr. 26/1996 — Codul silvic, statuând, pentru considerentele acolo reținute, că textele de lege criticate nu încalcă principiul legalității incriminării. De asemenea, prin Decizia nr. 27 din 23 februarie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 261 din 7 iunie 1999, Curtea a statuat că art. 97 alin. 1, 2 și 4 și art. 98 alin. 1, 2 și 4 din Codul silvic sunt în concordanță cu art. 73 alin. (3) lit. h) privind reglementarea prin lege organică a infracțiunilor, pedepselor și a regimului executării acestora. În același sens este și Decizia nr. 57 din 6 februarie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 175 din 20 martie 2003, referitoare la excepția de

neconstituționalitate a dispozițiilor art. 97 alin. 1 și ale art. 98 alin. 1 din același act normativ.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții, soluția și considerentele care au fundamentat deciziile menționate sunt valabile și în prezenta cauză.

Totodată, Curtea reține că, întrucât prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior este stabilit în baza art. 107 alin. (1) din Codul silvic, prin ordin al autorității publice centrale care răspunde de silvicultură, rezultă că această determinare se face în baza unei împuterniciri date prin lege organică, neputându-se reține, prin urmare, încălcarea art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală, referitoare la supremația Constituției și a legilor.

De asemenea, având în vedere că, indiferent de încadrarea juridică a conduitei în cauză, ca infracțiune sau contravenție, aceasta este supusă controlului instanțelor judecătorești, prilej cu care autorul fetei beneficiază de toate drepturile și garanțiile prevăzute de Constituție și lege, inclusiv de posibilitatea de a dovedi că întinderea prejudiciului reținut în sarcina sa nu corespunde realității, rezultă că dispozițiile criticate sunt în concordanță cu art. 24 și art. 124 alin. (2) din Legea fundamentală, privind dreptul la apărare și, respectiv, unicitatea justiției, precum și cu cele ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la un proces echitabil.

În sfârșit, câtă vreme nu se poate constata încălcarea vreunui text din actele internaționale invocate în motivarea excepției, nu se poate reține nici încălcarea art. 20 din Legea fundamentală.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 97 alin. 1, 3 și 4, precum și a dispozițiilor art. 98 alin. 1, 3 și 4 din Legea nr. 26/1996 — Codul silvic, excepție ridicată de Oprea Petrance în Dosarul nr. 4.925/45/2006 al Curții de Apel Iași — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 iunie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 600

din 19 iunie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 25 alin. (3) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004

Ioan Vida — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Aspazia Cojocaru — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Petre Ninosu — judecător
Ion Predescu — judecător

Șerban Viorel Stănoiu — judecător
Tudorel Toader — judecător
Ion Tiucă — procuror
Valentina Bărbățeanu — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 25 alin. (3) din Legea contenciosului

administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Corneliu Căileanu în Dosarul nr. 5.619/45/2006 (număr în format vechi 5.619/2006) al Curții de Apel Iași – Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, apreciind că textul de lege criticat nu încalcă prevederile constituționale invocate de autorul excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 19 februarie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 5.619/45/2006 (număr în format vechi 5.619/2006), Curtea de Apel Iași – Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 25 alin. (3) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Corneliu Căileanu într-o cauză de contencios administrativ având ca obiect soluționarea unui recurs formulat împotriva sentinței prin care Tribunalul Iași a respins cererea de obligare a Primăriei Municipiului Iași la plata de despăgubiri pentru neîndeplinirea unei obligații.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că textul de lege criticat introduce „ambiguități complet inutile — în raport cu prevederi legale foarte clare deja existente —, în utilizarea căilor de atac la hotărârile judecătorești, limitând accesul liber la justiție și garantarea dreptului la apărare, fără să contribuie cu nimic la o eventuală rezolvare mai rapidă, în cadrul unui proces echitabil, a cauzelor respective”. Se arată că termenul prevăzut în art. 25 alin. (3) din Legea nr. 554/2004 este insuficient pentru ca instanța să redacteze hotărârea, să o comunice părții, care să își poată motiva „în cunoștință de cauză și eficient recursul”.

Curtea de Apel Iași – Secția comercială și de contencios administrativ consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Apreciază că „legiuitorul a dorit, în deplină concordanță cu Constituția, să asigure un cadru optim și eficient care să conducă la punerea în executare a hotărârilor și la intrarea, în regim de urgență, în legalitate, prin repunerea în drepturi a celui vătămat printr-un act administrativ”.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că prevederile art. 25 alin. (3) din Legea nr. 554/2004 nu instituie un termen de natură a afecta esența dreptului de acces liber la justiție, ci asigură posibilitatea neîngrădită a celor interesați de a ataca pe calea recursului hotărârea instanței de executare, însă în formele și modalitățile stabilite prin lege.

Avocatul Poporului apreciază că textul de lege criticat nu încalcă principiul constituțional al liberului acces la justiție și nici dreptul la un proces echitabil. Arată că procedura contenciosului administrativ este o procedură specială, derogatorie de la procedura civilă, iar fixarea unui termen scurt de recurs împotriva hotărârii instanței de executare are ca scop restabilirea dreptului încălcat și repararea prejudiciului suferit de cel vătămat printr-un act administrativ de autoritate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 25 alin. (3) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004, potrivit căroră „*Hotărârea pronunțată de instanța de executare poate fi atacată cu recurs în termen de 5 zile de la pronunțare*”.

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textul de lege criticat contravine următoarelor dispoziții din Legea fundamentală: art. 21 referitor la accesul liber la justiție, art. 24 alin. (1) care garantează dreptul la apărare și art. 129 care reglementează folosirea căilor de atac. În plus, autorul excepției invocă și încălcarea prevederilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea reține următoarele:

Textul de lege criticat reglementează calea de atac ce poate fi promovată împotriva hotărârii instanței de executare, care, potrivit art. 2 alin. (1) lit. ș) din Legea nr. 554/2004, este chiar instanța care a soluționat fondul litigiului de contencios administrativ. Prin stabilirea termenului de recurs de 5 zile de la pronunțare, legiuitorul a urmărit diminuarea riscului tergiversării executării hotărârii judecătorești definitive și irevocabile pronunțate în litigiul de contencios administrativ, dând, astfel, expresie cerinței de celeritate impuse de necesitatea soluționării cauzelor într-un termen rezonabil. În acest sens a stabilit Curtea Constituțională, de exemplu, prin Deciziile nr. 494 din 8 iunie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 536 din 21 iunie 2006 și nr. 757 din 31 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 997 din 14 decembrie 2006, cu prilejul soluționării unor excepții de neconstituționalitate referitoare la texte de lege care reglementau, de asemenea, în opinia autorilor criticilor, termene de exercitare a căilor de atac în contradicție cu accesul liber la justiție și garantarea dreptului la apărare.

În legătură cu critica privind pretinsa ambiguitate a dispozițiilor art. 25 alin. (3) din Legea nr. 554/2004, Curtea constată că aceasta nu este întemeiată. Termenul de declarare a recursului împotriva hotărârii instanței de executare este de 5 zile și începe să curgă pentru toate părțile de la pronunțare, indiferent dacă acestea au fost sau nu prezente la judecată.

În fine, Curtea constată că art. 28 alin. (1) din Legea nr. 554/2004 stabilește că dispozițiile Legii contenciosului administrativ „*se completează cu prevederile Codului de procedură civilă, în măsura în care nu sunt incompatibile cu specificul raporturilor de autoritate dintre autoritățile publice, pe de o parte, și persoanele vătămate în drepturile sau interesele lor legitime, pe de altă parte, precum și cu procedura reglementată de prezenta lege*”. Prin urmare, sunt aplicabile prevederile art. 303 alin. (2) din Codul de procedură civilă privind calcularea termenului de recurs, în sensul că „*Termenul pentru depunerea motivelor se socotește de la comunicarea hotărârii, chiar dacă recursul s-a făcut mai înainte*”.

Așadar, Curtea constată că textul art. 25 alin. (3) din Legea nr. 554/2004 nu conține ambiguități care să conducă la nesocotirea dreptului de liber acces la instanță, a dreptului la folosirea căilor de atac și la un proces echitabil ori a dreptului la apărare.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 25 alin. (3) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Corneliu Căileanu în Dosarul nr. 5.619/45/2006 (număr în format vechi 5.619/2006) al Curții de Apel Iași – Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 iunie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 601

din 19 iunie 2007

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 500
din Codul de procedură penală**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 500 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Marian Claudiu în Dosarul nr. 11.111/2.048/2006 (nr. unic 4.102/320/2006) al Judecătoriei Târgu Mureș.

La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Ministerul Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că textul de lege criticat nu încalcă prevederile constituționale invocate de autorul excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 27 februarie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 11.111/2.048/2006 (nr. unic 4.102/320/2006), **Judecătoria Târgu Mureș a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 500 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Marian Claudiu în dosarul menționat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că textul de lege criticat este neconstituțional, întrucât „crează o diferență de tratament din punct de vedere penal între persoanele față de care s-a început urmărirea penală, cu acțiunea penală pusă în mișcare, categorie în care se încadrează și petiționarul, pe de o parte, și persoanele față de care s-a început urmărirea penală, fără să fie pusă în mișcare

acțiunea penală, pe de altă parte, această din urmă categorie fiind protejată de aplicarea prevederilor art. 500 din Codul de procedură penală.”

Judecătoria Târgu Mureș apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât „prin suspendarea prevăzută de art. 500 din Codul de procedură penală nu se creează niciun fel de discriminare între persoanele față de care s-a început urmărirea penală și s-a pus în mișcare acțiunea penală, în raport cu cele față de care doar s-a început urmărirea penală pentru că, mai devreme sau mai târziu, în urma administrării probelor, și împotriva celor din urmă va fi pusă în mișcare acțiunea penală, dacă se impune trimiterea lor în judecată.”

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât prevederile legale criticate nu încalcă dispozițiile constituționale invocate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât textul de lege criticat nu încalcă prevederile art. 16 alin. (1) și art. 21 alin. (3) din Constituție.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

ale art. 1 alin. (2), art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 500 din Codul de procedură penală, având următorul cuprins: „*Dacă înainte de soluționarea cererii de reabilitare a fost pusă în mișcare acțiunea penală pentru o altă infracțiune săvârșită de condamnat, examinarea cererii se suspendă până la soluționarea definitivă a cauzei privitoare la noua învinuire*”.

În motivarea excepției, autorul acesteia invocă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea în drepturi și ale art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată, pentru următoarele considerente:

Așa cum a reținut Curtea Constituțională în jurisprudența sa, de exemplu prin Decizia nr. 815 din 9 noiembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 39 din 18 ianuarie 2007, suspendarea examinării cererii de reabilitare, în situația în care înainte de soluționarea acesteia a fost pusă în mișcare acțiunea penală pentru o altă infracțiune săvârșită de condamnat, este o opțiune procedurală a legiuitorului. Această opțiune se întemeiază pe necesitatea de a se stabili îndeplinirea

condiției prevăzute de art. 137 alin. 1 lit. c) din Codul penal, constând în buna conduită pe care condamnatul trebuie să o aibă pe întreaga perioadă până la soluționarea cererii. Or, îndeplinirea acestei condiții nu se poate verifica decât după finalizarea procesului în care s-a pus în mișcare noua acțiune penală. Ca urmare, soluția legislativă criticată este deplin justificată și nu este de natură să aducă atingere dreptului părții la un proces echitabil, într-un termen rezonabil, acesta având deplina libertate de a-și demonstra nevinovăția în noua cauză penală, uzând de toate garanțiile pe care le presupune acest drept, pentru a beneficia, în consecință, de instituția reabilitării.

Nu poate fi reținută nici pretinsa încălcare, prin același text de lege, a prevederilor art. 16 din Constituție, întrucât persoana față de care s-a pus în mișcare acțiunea penală (inculpat) nu se află în aceeași situație juridică cu cea față de care se efectuează urmărirea penală (învinuit), astfel încât este justificată diferența de tratament juridic învederată de autorul excepției. Curtea Constituțională a statuat în acest sens în mod constant în jurisprudența sa că principiul egalității nu înseamnă uniformitate, așa încât dacă la situații egale trebuie să corespundă un tratament egal, la situații diferite, tratamentul juridic nu poate fi decât diferit.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 500 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Marian Claudiu în Dosarul nr. 11.111/2.048/2006 (nr. unic 4.102/320/2006) al Judecătoriei Târgu Mureș.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 iunie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 602

din 19 iunie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 42—47 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 privind valorificarea unor active ale statului

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Daniela Ramona Marișiu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 42—47 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 privind valorificarea unor active ale statului, excepție ridicată de Societatea Comercială „Lazzario Agro” — S.R.L. din Brăila în Dosarul nr. 6.354/196/2006 al Judecătoriei Brăila.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cererii depuse la dosar de către autorul excepției, prin care acesta solicită acordarea unui nou termen de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public se opune acordării unui nou termen de judecată.

Curtea respinge cererea de acordare a unui nou termen de judecată.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 1 martie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 6.354/196/2006, **Judecătoria Brăila a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 42—47 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 privind valorificarea unor active ale statului**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Lazzario Agro” — S.R.L. din Brăila.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate sunt neconstituționale, încălcând prevederile art. 16 și ale art. 24 din Constituție, deoarece oferă posibilitatea blocării prin poprire a conturilor bancare numai uneia dintre părțile din proces, și anume A.V.A.S.-ului. De asemenea, dispozițiile art. 47 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 fac imposibilă aplicarea corectă a actului de justiție, deoarece judecarea de urgență și cu precădere a litigiilor, cu o amânare posibilă de maximum 7 zile, pun debitorul în imposibilitatea de a se apăra.

Judecătoria Brăila arată că dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/1998 reglementează o procedură specială de soluționare a litigiilor privind creanțele neperformante preluate de A.V.A.S. având în vedere natura deosebită a acestor creanțe, ocrotirea interesului public și preocuparea legiuitorului pentru asigurarea celerității în derularea procedurii de executare silită, fără a se încălca prevederile constituționale invocate de autorul excepției.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul arată că, în considerarea naturii deosebite a creanțelor neperformante preluate de A.V.A.S., legiuitorul a instituit aceste reguli speciale de procedură, ca modalități de exercitare a drepturilor procesuale, fără a îngreuna prin aceasta liberul acces la justiție. De asemenea, această procedură nu încalcă dispozițiile art. 24 alin. (1) din Constituție, invocate de autorul excepției, acesta având posibilitatea să folosească toate mijloacele de apărare și procedurale prevăzute de lege.

Avocatul Poporului arată că dispozițiile criticate, referitoare la procedura specială care se aplică în cazul soluționării litigiilor ce au ca obiect creanțe neperformante preluate la datoria publică, nu încalcă principiul egalității cetățenilor în fața legii, nefiind prevăzute, în situații egale, drepturi procedurale diferențiate pentru A.V.A.S. și pentru debitorii săi. De asemenea, arată că dispozițiile de lege criticate nu sunt de natură să îngreuească dreptul părților de a se adresa justiției pentru apărarea drepturilor, libertăților și intereselor lor legitime, de a beneficia de un proces echitabil, precum și de judecarea acestuia într-un termen rezonabil.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de

judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 42—47 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 privind valorificarea unor active ale statului, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 948 din 24 decembrie 2002. Art. 42 a fost modificat prin art. 13 pct. 10 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 23/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 23 aprilie 2004, ordonanță aprobată prin Legea nr. 360/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 838 din 10 septembrie 2004. De asemenea, a fost introdus articolul 42¹, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 207/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.193 din 30 decembrie 2005, ordonanță aprobată prin Legea nr. 184/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 443 din 23 mai 2006.

Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 42: „(1) După comunicarea către debitor a titlului executoriu, A.V.A.S. poate dispune prin ordin blocarea prin poprire a conturilor bancare de orice natură pe care debitorul le deține în orice bancă sau organizație cooperatistă de credit, indiferent de moneda în care sunt constituite.

(2) Poprirea nu este supusă validării.

(3) Poprirea înființată anterior ca măsură asigurătorie devine executorie prin comunicarea copiei de pe titlul executoriu, făcută terțului poprit, și înștiințarea despre aceasta a debitorului.

(4) Terțul poprit este obligat ca, în termen de două zile de la primirea comunicării ce i s-a făcut potrivit alin. (1) și (3), să confirme în scris blocarea conturilor.

(5) Poprirea se consideră înființată la data la care terțul poprit, prin înștiințarea transmisă A.V.A.S., confirmă că datorează sume de bani debitorului, iar în lipsă, la data expirării termenului prevăzut la alin. (4).

(6) După înființarea popririi, terțul poprit este obligat să facă de îndată reținerile prevăzute de lege și să vireze sumele reținute în contul indicat de A.V.A.S., comunicând totodată în scris despre existența altor creditori.

(7) În cazul în care sumele datorate debitorului sunt poprite de mai mulți creditori, terțul poprit îi va anunța în scris despre aceasta pe creditori și va proceda la distribuirea sumelor.

(8) Încălcarea prevederilor alin. (6) și (7) atrage nulitatea oricărei plăți și răspunderea solidară a băncii și debitorului, în limita sumelor sustrate blocării.”;

— Art. 42¹: „În cazul în care popririle înființate de Autoritatea pentru Valorificarea Activelor Statului, pentru executare silită prin poprirea conturilor bancare sau prin poprirea terților, generează imposibilitatea debitorului de a-și continua activitatea economică, cu consecințe sociale deosebite, creditorul poate dispune, la cererea debitorului și ținând seama de motivele invocate de acesta, suspendarea temporară, totală sau parțială a executării silite prin poprirea conturilor bancare sau a terților.”;

— Art. 43: „(1) La cererea A.V.A.S. instanța poate încuviința, prin derogare de la prevederile art. 907 și 908 din Codul comercial, în condițiile prevăzute la cap. IX, sechestrul asupra acțiunilor și părților sociale și instituirea administrării speciale la societatea comercială care constituie debitorul cedat, la societatea comercială care este debitoare potrivit art. 38 lit. b),

precum și la societatea comercială la care debitorii prevăzuți la art. 38 dețin, separat sau împreună, cel puțin 50% plus o acțiune din capitalul social sau, după caz, majoritatea părților sociale.

(2) Sechestrul și măsura administrării speciale se aplică de la data înregistrării hotărârii definitive a instanței la registrul comerțului.

(3) Pe perioada sechestrului prevăzut la alin. (1) drepturile față de societatea comercială, conferite de acțiunile sau părțile sociale sechestrate, se exercită de către A.V.A.S. Pe timpul administrării speciale administrarea societății comerciale se asigură de o persoană desemnată prin hotărâre a instanței prevăzute la alin. (1), la propunerea A.V.A.S. Persoana propusă trebuie să fie contabil autorizat, expert contabil, licențiat în studii economice sau în drept ori inginer și să aibă 5 ani de activitate practică economică sau juridică. Administratorul va primi o indemnizație brută lunară, suportată de societatea comercială. Pe data numirii administratorului special se suspendă de drept mandatul administratorilor în exercițiu.

(4) Societatea comercială supusă administrării speciale nu va repartiza din profitul obținut sume pentru dezvoltare, iar dividendele venite acționarilor sau asociaților, care sunt debitori ai creanțelor bancare neperformante cesionate A.V.A.S., se varsă în contul datoriei debitorului cedat.

(5) Asumarea de către societatea comercială supusă administrării speciale de noi obligații care ar influența negativ veniturile acesteia se poate face numai cu aprobarea prealabilă a A.V.A.S. Actul încheiat cu încălcarea acestei obligații este nul de drept.

(6) Răspunderea administratorului desemnat, atât față de acționari sau asociați, după caz, cât și față de A.V.A.S. se stabilește potrivit regulilor mandatului comercial.

(7) Prevederile prezentului articol se aplică și societăților comerciale la care acționari sau asociați sunt societăți comerciale ce dețin majoritățile prevăzute la alin. (1) și care sunt controlate de debitorii prevăzuți la art. 38.”;

— Art. 44: „Litigiile în legătură cu creanțele neperformante preluate la datoria publică, în care A.V.A.S. este parte, se soluționează cu respectarea prevederilor prezentului capitol, completate în mod corespunzător cu dispozițiile Codului de procedură civilă.”;

— Art. 45: „Cererile de orice natură privind drepturile și obligațiile în legătură cu activele bancare preluate de A.V.A.S., inclusiv cele formulate pentru angajarea răspunderii civile a persoanelor fizice și juridice, altele decât debitorii definiți la art. 38, sunt de competența Curții de apel în a cărei rază teritorială se află sediul sau, după caz, domiciliul pârâtului și se judecă de urgență și cu precădere.”;

— Art. 46: „(1) Reclamantul este obligat să comunice cererea, actele pe care se întemeiază și, după caz, interogatoriul scris, prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire, înainte de depunerea acestora în instanță. Judecătorul nu va primi cererea fără dovada privind îndeplinirea obligației de comunicare. Prevederile acestui alineat se aplică oricărei cereri, indiferent de natura ei, cu excepția cererilor formulate în timpul judecății sau a celor prin care se exercită o cale de atac.

(2) Primul termen de judecată se stabilește la cel mult 15 zile de la data depunerii cererii de chemare în judecată.

(3) Întâmpinarea este obligatorie și se depune cel târziu până la primul termen de judecată. Întâmpinarea, actele pe care se întemeiază și, după caz, interogatoriul scris se comunică de către parte, prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire, înainte de termenul prevăzut la alin. (2). Nerespectarea obligației de comunicare prezumă renunțarea de către parte la

apărările ce puteau fi formulate prin întâmpinare și la probele în susținerea acestor apărări.”;

— Art. 47: „(1) Orice cerere se judecă la primul termen, în afara cazului în care instanța dispune administrarea de probe noi. Dacă din motive întemeiate părțile nu sunt în măsură să își prezinte apărările în mod complet, instanța va putea, în mod excepțional, să acorde un termen în cunoștință de cel mult 7 zile.

(2) Același termen de 7 zile se acordă o singură dată și pentru administrarea de probe noi, dispuse de instanță, la primul termen.”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 referitoare la egalitatea în drepturi, art. 21 referitoare la accesul liber la justiție și art. 24 referitoare la dreptul la apărare.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că nu poate fi reținută critica potrivit căreia dispozițiile de lege criticate sunt neconstituționale, deoarece oferă posibilitatea blocării prin poprire a conturilor bancare numai uneia dintre părțile din proces, și anume A.V.A.S.-ului. Poprirea reprezintă o formă a executării silite ce conferă rapiditate în recuperarea creditului și poartă, în acest caz, asupra conturilor bancare de orice natură pe care debitorul le deține în orice bancă sau organizație cooperatistă de credit. Ține de specificul popririi ca legitimarea activă în inițierea acestei proceduri să aparțină creditorului, iar nu și celorlalte părți din proces, deoarece numai acesta justifică un interes în inițierea acestei proceduri, fără a se încălca prevederile constituționale invocate de autorul excepției.

De altfel, Curtea constată că, potrivit art. 42¹ din ordonanță, în cazul în care popririle înființate de A.V.A.S., pentru executare silită prin poprirea conturilor bancare sau prin poprirea terților, generează imposibilitatea debitorului de a-și continua activitatea economică, cu consecințe sociale deosebite, creditorul poate dispune, la cererea debitorului și ținând seama de motivele invocate de acesta, suspendarea temporară, totală sau parțială a executării silite prin poprirea conturilor bancare sau a terților.

În ceea ce privește critica potrivit căreia dispozițiile art. 47 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 fac imposibilă aplicarea corectă a actului de justiție, deoarece judecarea de urgență și cu precădere a litigiilor, cu o amânare posibilă de maximum 7 zile, pun debitorul în imposibilitatea de a se apăra, Curtea constată că nici aceasta nu poate fi reținută.

Astfel, instanța de contencios constituțional s-a mai pronunțat cu privire la constituționalitatea prevederilor art. 45, art. 46 și ale art. 47 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 privind valorificarea unor active ale statului, în raport cu dispozițiile art. 16, 21 și 24 din Constituție, și a constatat că aceste prevederi sunt conforme Legii fundamentale. Prin Decizia nr. 323 din 14 septembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.026 din 5 noiembrie 2004, Curtea a reținut, în esență, că dispozițiile legale criticate reglementează o procedură specială de soluționare a litigiilor privind creanțele neperformante preluate de Autoritatea pentru Valorificarea Activelor Statului, având în vedere natura deosebită a acestor creanțe și strânsa legătură a acestora cu datoria publică, cu bugetul statului și ocrotirea interesului public. În ceea ce privește dispozițiile privind termenele în care urmează să se judece litigiile la care se referă ordonanța, Curtea a statuat că acestea sunt în concordanță cu prevederile art. 126 alin. (2) din Constituție, care lasă libertatea legiuitorului să reglementeze procedurile judiciare în spiritul exigenței prevăzute de art. 21 alin. (3) din Legea fundamentală, referitoare la soluționarea litigiilor într-un termen rezonabil.

De asemenea, Curtea a statuat că nu poate fi primită nici critica referitoare la încălcarea principiului egalității în drepturi, deoarece dispozițiile de lege contestate se aplică fără privilegiu și fără discriminări tuturor părților în proces.

Întrucât nu au intervenit elemente noi de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 42—47 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 privind valorificarea unor active ale statului, excepție ridicată de Societatea Comercială „Lazzario Agro” — S.R.L. din Brăila, în Dosarul nr. 6.354/196/2006 al Judecătorei Brăila.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 iunie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 603

din 19 iunie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 332 alin. 4 din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 332 alin. 4 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Viorel Pauliuc în Dosarul nr. 10.547/2/2006 al Curții de Apel București – Secția a II-a penală și pentru cauze cu minori și de familie.

La apelul nominal este prezentă partea Silviu Dudiță, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Având cuvântul, partea prezentă lasă la aprecierea Curții soluționarea excepției de neconstituționalitate.

Ministerul Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, întrucât criticile de neconstituționalitate vizează caracterul incomplet al art. 332 alin. 4 din Codul de procedură penală, aspect ce nu intră în competența de soluționare a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 20 martie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 10.547/2/2006, **Curtea de Apel București – Secția a II-a penală și pentru cauze cu minori și de familie a sesizat**

Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 332 alin. 4 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Viorel Pauliuc în dosarul menționat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că textul de lege criticat este neconstituțional, întrucât, din interpretarea acestuia, rezultă că numai hotărârea de retrimiteră la procuror este atacabilă cu recurs, nu și aceea prin care se respinge cererea de restituire formulată de către inculpat sau de orice altă parte interesată, această din urmă hotărâre putând fi atacată doar odată cu fondul cauzei. Ca urmare, inculpatul nu beneficiază de aceleași drepturi ca și procurorul, câtă vreme acesta din urmă poate ataca pe cale separată cu recurs hotărârea de desesizare, în vreme ce, pentru inculpat, atunci când i-a fost respinsă cererea de restituire la procuror, o asemenea posibilitate nu există pe cale separată, decizia instanței putând fi atacată doar odată cu fondul. Se arată că „inculpatul sau orice parte interesată în cauză trebuie să aibă dreptul de a ataca separat cu recurs încheierea prin care instanța se pronunță asupra cererii de restituire a cauzei la procuror pentru refacerea urmăririi penale”, întrucât „dreptul cetățeanului de a fi urmărit penal de către un organ având competența stabilită de lege și care acționează în limitele acestei competențe nu poate fi îngrădit prin reglementări trunchiate care permit calea de atac într-un singur sens, respectiv atunci când instanța se desesizează.”

Curtea de Apel București — Secția a II-a penală și pentru cauze cu minori și de familie apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât dispozițiile legale criticate „constituie o punere în operă, în mod constituțional, a principiului celerității, care guvernează procesul penal” și nu conține nicio normă juridică prohibitivă în ceea ce privește accesul liber la justiție. Totodată, se arată că ceea ce se critică, în realitate, este „absența unei reglementări care să

îngăduie atacarea cu recurs și a încheierilor prin care se respinge cererea de desesizare a instanței”, or, instituirea unei astfel de norme juridice cade exclusiv în competența puterii legislative.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât textul de lege criticat nu aduce atingere normelor constituționale invocate de autorul excepției.

Avocatul Poporului consideră că prevederile art. 332 alin. 4 din Codul de procedură penală nu încalcă prevederile constituționale ale art. 16 și art. 21.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, susținerile părții prezente, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 332 alin. 4 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Viorel Pauliuc în Dosarul nr. 10.547/2/2006 al Curții de Apel București – Secția a II-a penală și pentru cauze cu minori și de familie.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 iunie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 615

din 26 iunie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 49 alin. 2 și art. 52 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Aspazia Cojocaru — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Ion Predescu — judecător
Șerban Viorel Stănoiu — judecător

Tudorel Toader — judecător
Antonia Constantin — procuror
Mihaela Senia Costinescu — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 49 alin. 2 și art. 52 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Uzinele

Sodice Govora” — S.A. din Râmnicu Vâlcea în Dosarul nr. 5.489/90/2006 al Tribunalului Vâlcea – Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că intervenția nu este aleatorie și necondiționată, fiind supusă controlului instanței sub aspectul admisibilității. Dispozițiile criticate nu încalcă nici dreptul persoanei la judecarea procesului într-un termen rezonabil, întrucât legea dă posibilitatea instanței, atunci când există motive temeinice, să disjunga cererea principală de cererea de intervenție.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 17 ianuarie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 5.489/90/2006, **Tribunalul Vâlcea – Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 49 alin. 2 și art. 52 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Uzinele Sodice Govora” — S.A. din Râmnicu Vâlcea.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată că, prin intervenția principală, intervenientul urmărește valorificarea unor interese personale, distincte de cele ale părților în litigiu, iar aceasta se datorează faptului că drepturile sale ar putea să fie afectate prin pronunțarea unei hotărâri judecătorești care nu îi este opozabilă. Or, dacă în dosarul aflat pe rolul instanței se admite o astfel de cerere prin care terțul, străin de contractul a cărui anulare se solicită, invocă drepturi proprii, s-ar modifica fără voia reclamantului cadrul procesual deja stabilit prin cererea de chemare în judecată. O atare împrejurare este de natură a conduce la tergiversarea cauzei și, deci, la nerespectarea prevederilor constituționale referitoare la judecarea procesului în mod echitabil și într-un termen rezonabil.

Tribunalul Vâlcea – Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal apreciază că dispozițiile procedurale referitoare la cererea de intervenție în nume propriu sunt în deplin acord cu prevederile constituționale referitoare la dreptul la un proces echitabil, instanța judecătorească investită cu soluționarea cauzei având posibilitatea ca, atunci când judecata acțiunii principale ar fi întârziată prin intervenția în nume propriu, să facă aplicarea art. 55 teza a doua din Codul de procedură civilă, respectiv să dispună disjungerea celor două cereri.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că textele de lege criticate dau expresie concretă, într-o modalitate specifică, principiul constituțional al liberului acces la justiție prevăzut de art. 21, în situația în care o persoană justifică un interes propriu, condiție care, de altfel, stă la baza exercitării oricărei acțiuni în justiție.

Avocatul Poporului arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele de lege criticate fiind în deplină concordanță cu dispozițiile constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 49 alin. 2 și ale art. 52 din Codul de procedură civilă, care au următorul conținut:

— Art. 49 alin. 2: *„Intervenția este în interes propriu când cel care intervine invocă un drept al său.”;*

— Art. 52: *„După ascultarea părților și a celui care intervine, instanța va hotărî asupra încuviințării în principiu a intervenției. Încheierea nu se poate ataca decât odată cu fondul.*

După încuviințarea în principiu, instanța va dispune comunicarea intervenției și, în cazurile în care întâmpinarea este obligatorie, va fixa termenul în care aceasta va trebui depusă.”

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, potrivit dispozițiilor art. 49 alin. 1 și 2 din Codul de procedură civilă, intervenția principală reprezintă acea acțiune civilă prin care terțul intervenient formulează o pretenție distinctă, dar conexă cu cererea principală, într-un proces pendent între alte persoane. Astfel, intervenția principală constituie, pe de o parte, un incident procedural de natură a amplifica cadrul inițial cu privire la părțile din proces și, pe de altă parte, o acțiune civilă prin care se tinde la valorificarea unui drept subiectiv propriu terțului intervenient. Cu alte cuvinte, caracterul incident al intervenției determină extinderea cadrului procesual atât cu privire la părți, cât și cu privire la obiectul procesului.

Asupra încuviințării în principiu a cererii de intervenție, instanța se pronunță printr-o încheiere interlocutorie, după verificarea condițiilor de formă, a interesului de a interveni și a legăturii de conexitate cu cererea principală. Încheierea de admitere în principiu nu poate fi atacată decât odată cu fondul, instanța fiind legată a soluționa cererea de intervenție alături de cererea principală. Odată stabilit cadrul procesual, potrivit legii, devin aplicabile dispozițiile art. 53 din cod, potrivit cărora actele de procedură efectuate până la data admiterii în principiu rămân valabile, fiind opozabile terțului intervenient, în vreme ce actele ulterioare urmează a fi îndeplinite și față de acesta.

Așadar, în această materie, legiuitorul condiționează valorificarea dreptului de a formula cerere de intervenție în interes propriu de respectarea anumitor cerințe, tocmai în vederea prevenirii abuzurilor terților și asigurării protecției drepturilor și intereselor legitime ale părților litigante. În acest sens, Curtea a statuat în mod constant că reglementarea de către legiuitor, în limitele competenței ce i-a fost conferită prin Constituție, a condițiilor de exercitare a unui drept, subiectiv sau procesual, nu constituie o restrângere a exercițiului acestuia, ci o modalitate eficientă de a preveni exercitarea sa

cu rea-credință, în detrimentul altor titulari de drepturi, în egală măsură ocrotite.

Prin urmare, susținerea autorului excepției, potrivit căreia textele de lege criticate permit modificarea, fără voia reclamantului, a cadrului procesual deja stabilit prin cererea de chemare în judecată și, deci, tergiversarea soluționării procesului, apare ca fiind neîntemeiată. Este adevărat că dispozițiile art. 49 alin. 2 și art. 52 din Codul de procedură civilă reglementează o excepție de la principiul disponibilității procesului civil sub aspectul dreptului reclamantului de a determina limitele cererii de chemare în judecată sau ale apărării, însă atâta timp cât legea condiționează judecarea cererii de intervenție de admiterea ei în principiu, deci de respectarea cerințelor de formă, de interes și de conexitate cu cererea principală, Curtea apreciază că reclamantul beneficiază de suficiente garanții procesuale menite să concretizeze dreptul acestuia la un proces echitabil. De asemenea, în cazul în care

judecarea acțiunii civile principale ar putea fi întârziată prin intervenția în interes propriu, legea (art. 55 teza a doua din Codul de procedură civilă) dă posibilitatea instanței judecătorești de a hotărî disjungerea celor două cereri, care vor fi judecate în continuare, în mod separat, astfel încât nici critica referitoare la soluționarea cauzei peste termenul rezonabil nu poate fi reținută.

De altfel, art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit căruia „*Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*”, precum și art. 129, care prevede că, „*Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii*”, atribuie exclusiv legiuitorului prerogativa stabilirii competenței și procedurii de judecată, inclusiv a condițiilor de exercitare a căilor de atac. Așa fiind, dispozițiile criticate reprezintă expresia aplicării acestor dispoziții constituționale.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 49 alin. 2 și art. 52 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Uzinele Sodice Govora” — S.A. din Râmnicu Vâlcea în Dosarul nr. 5.489/90/2006 al Tribunalului Vâlcea — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 26 iunie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru vânzări și relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

